

Sygnatura akt I C 161/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Sopocie, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Potyraj

Protokolant: Izabella Rymkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2022 roku

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda P. W. kwotę 4195 zł (cztery tysiące sto dziewięćdziesiąt pięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 marca 2022 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda P. W. kwotę 1317 zł (tysiąc trzysta siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygnatura akt I C 161/22

UZASADNIENIE

Powód P. W. wniósł przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w S. pozew o zasądzenie na jego rzecz kwoty 4.195,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 08 listopada 2021 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. nr rej. (...). W związku z zaistniałym zdarzeniem powód był zmuszony do skorzystania z najmu pojazdu zastępczego, parkingu strzeżonego oraz holowania. Łączny koszt za te usługi wyniósł 8.142,60 zł. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał za uzasadnione wypłacenie odszkodowania w kwocie 3.947,60 zł, weryfikując stawkę dobową czynszu najmu i czas trwania najmu. W niniejszym postępowaniu powód domaga się zasądzenia od pozwanej uzupełniającego odszkodowania tytułem najmu pojazdu zastępczego.

(pozew – k. 4-6v)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 marca 2022 r. Starszy Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Sopocie uwzględnił powództwo w całości.

(nakaz zapłaty – k. 20)

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował zasadność najmu pojazdu zastępczego po roszczonej przez powódkę stawce, mając na uwadze naruszenie przez poszkodowanego obowiązku minimalizacji szkody oraz obowiązku współpracy z

ubezpieczycielem celem zmniejszenia zakresu szkody. Pozwany podniósł, iż po zgłoszeniu szkody, na wskazany do korespondencji adres e-mail poszkodowanego, przesłana została oferta o możliwości najmu pojazdu zastępczego, z oferty której poszkodowany nie skorzystał.

(sprzeciw – k. 25-34)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 listopada 2021 r. w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód osobowy marki B. nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w S..

(okoliczności bezsporne)

Uszkodzony pojazd był wykorzystywany przez powoda do wykonywania obowiązków zawodowych oraz czynności życia codziennego.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: zeznania powoda P. W. – k. 62-62v)

W dniu 24 listopada 2021 r. powód P. W. zawarł z A. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w L. umowę najmu pojazdu zastępczego marki B. (...) o nr rej. (...) w okresie od 24 listopada 2021 r. do 13 grudnia 2021 r. Strony ustaliły czynsz najmu pojazdu zastępczego na kwotę 300 zł + VAT (369 zł brutto).

W związku z wykonanymi usługami związanymi z najmem pojazdu zastępczego, A. B. w dniu 13 grudnia 2021 r. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.142,60 zł.

Na wskazaną kwotę składało się:

- holowanie pojazdu po kolizji z L. na parking strzeżony w kwocie 615,00 zł brutto;
- przechowywanie pojazdu na parkingu strzeżonym w kwocie 516,60 zł brutto;
- wynajem pojazdu zastępczego za okres od 24.11.2021 r. do 13.12.2021 r. w kwocie 7011,00 zł.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: faktura VAT - k. 10-11, umowa – k. 12-15, zeznania świadka A. B. – k. 56-56v, zeznania powoda P. W. – k. 62-62v)

Zgłoszenia szkody w imieniu powoda dokonywał A. B.. W dniu 25 listopada 2021 r. pozwany poinformował o przyjęciu zgłoszenia szkody. Wraz z informacją o przyjęciu szkody pozwany za pośrednictwem wiadomości e-mail wysłanej na adres A. B. poinformował o możliwości udostępnienia pojazdu zastępczego. Do wiadomości dołączono informację o klasie pojazdów, obowiązujących stawkach czynszu najmu oraz pouczenie, że w razie wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie stawka czynszu najmu będzie podlegać weryfikacji do stawek stosowanych przez firmy współpracujące z pozwanym. A. B. poinformował poszkodowanego o możliwości najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego towarzystwa ubezpieczeń.

Decyzją z dnia 09 grudnia 2021 r. pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w kwocie 5920,00 zł brutto.

Decyzją z dnia 16 grudnia 2021 r. pozwane towarzystwo ubezpieczeń poinformowało poszkodowanego o przyznaniu dopłaty do odszkodowania w kwocie 3.947,60 zł brutto. Na wskazaną kwotę składało się odszkodowanie w kwocie:

- 615,00 zł tytułem holowania pojazdu;
- 516,60 zł tytułem przechowania pojazdu na parkingu strzeżonym;

- 2.816,00 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany uznał za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego w ilości 11 dni, przy zastosowaniu dobowej stawki czynszu najmu w kwocie 256 zł brutto.

(dowód: wiadomość e-mail potwierdzająca przyjęcia szkody i informacja o najmie pojazdu zastępczego – akta szkody – k. 43 (płyta CD); decyzja – k. 16-18, akta szkody – k. 43, zeznania świadka A. B. – k. 56-56v, zeznania powoda P. W. – k. 62-62v)

W toku postępowania likwidacyjnego przedstawiciel pozwanego dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu w dniu 26 listopada 2021 r., przekazał kosztorys wraz z rozliczeniem szkody jako całkowitej w dniu 29 listopada 2021 r., wypłacił niesporną część odszkodowania tytułem szkody w pojeździe w dniu 10 grudnia 2021 r.

(okoliczności niesporne, nadto dowód: kalkulacja naprawy pojazdu – akta szkody płyta CD – k. 43)

Pozostałości pojazdu po szkodzie zostały zbyte w dniu 08 grudnia 2021 r. W dniu 13 grudnia 2021 roku powód nabył inny samochód i zakończył najem pojazdu zastępczego.

(okoliczność niesporna)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się wyłącznie na dowodach dotychczas już wymienionych. Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty dołączone do akt sprawy, albowiem zostały sporządzone przez umocowane do tego podmioty w formach prawem przewidzianych, a ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez strony. Sąd w szczególności uwzględnił przedłożoną przez powoda fakturę VAT oraz umowę najmu pojazdu zastępczego, czyniąc je podstawą swoich ustaleń faktycznych.

Sąd dał wiarę dowodom w postaci korespondencji stron w toku postępowania likwidacyjnego dołączonej do pism procesowych oraz znajdującej się w aktach postępowania likwidacyjnego. Na ich podstawie Sąd ustalił przebieg postępowania likwidacyjnego, w szczególności datę zgłoszenia szkody i zakres uwzględnienia żądania powoda w toku postępowania likwidacyjnego przez pozwanego ubezpieczyciela. Powyższe dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron pod względem ich autentyczności i wiarygodności.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka A. B. w całości. Świadek potwierdził fakt zawarcia z poszkodowanym umowy najmu pojazdu zastępczego, czas najmu pojazdu zastępczego, zastosowaną dobową stawkę czynszu najmu pojazdu. Świadek potwierdził także, że pozwane towarzystwo ubezpieczeń przesłało informację o możliwości najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego, którą to informację świadek przekazał poszkodowanemu. Sąd nie miał podstaw do odmowy powyższym zeznaniom wiarygodności.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania powoda P. W., które były konkretne, logiczne i pozostawały w zgodzie z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadka A. B.. Powód potwierdził, że świadek A. B. poinformował go o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego u pozwanego, niemniej jednak z uwagi na konieczność natychmiastowego wynajęcia pojazdu oraz braku informacji ze strony pozwanego o dokładnym czasie wypożyczenia pojazdu, powód zdecydował się na najem pojazdu zastępczego za pośrednictwem firmy świadka A. B..

Na podstawie art. 2352 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i kosztorysowania na okoliczność ustalenia wysokości stawki dobowej czynszu najmu oraz zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego. Sąd zważył bowiem, iż fakt występowania na rynku lokalnym stawki dobowej czynszu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 300 zł netto nie był między stronami sporny. Pozwany kwestionował jedynie swoją odpowiedzialność za koszty najmu przekraczające stawki oferowane przez podmioty z nim współpracujące. Zatem zawnioskowany dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji

w zakresie wysokości stawki dobowej czynszu najmu dotyczył okoliczności niespornych, niewymagających dowodu. Odnosząc się natomiast do wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w zakresie zasadności najmu pojazdu przez okres 19 dni to należy wskazać, iż kwestia okresu najmu pojazdu w sytuacji szkody całkowitej podlega ocenie prawnej Sądu rozpoznającego sprawę, nie wymaga zaś zasięgnięcia wiedzy specjalistycznej biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej. Dlatego wnioski te zostały oddalone.

W ocenie Sądu powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W niniejszej sprawie bezsporny między stronami był fakt zaistnienia kolizji drogowej w dniu 08 listopada 2021 r. jak i odpowiedzialność (...) S.A. w S. za szkodę w pojeździe marki B. nr rej. (...). Nie było kwestionowane również zawarcie przez powoda umowy najmu pojazdu zastępczego z A. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w L.. Kwestią sporną między stronami był uzasadniony czas najmu pojazdu oraz wysokość stawki za najem pojazdu zastępczego.

Pozwany skupił się przede wszystkim na kwestionowaniu wysokości dobowej stawki za najem pojazdu zastępczego ustalonej przez firmę (...) w L. w kwocie 300 złotych netto, wskazując, iż oferował możliwość najmu pojazdu zastępczego przez podmioty współpracujące za stawkę 256,00 zł brutto za dobę. Z kolei powód wskazywał, iż stawka w kwocie 300 złotych netto to normalna stawka rynkowa, maksymalnie ograniczająca konieczność ponoszenia przez poszkodowanego dodatkowych kosztów związanych z wynajęciem pojazdu. Powód wskazywał, iż stawka stosowana przez firmę (...) w L. była stawką nieodbiegającą od innych stawek za wynajęcie pojazdu na rynku lokalnym w tym okresie czasu.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przepisy kodeksu cywilnego (art. 361-363 k.c.) precyzują, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. W sytuacji gdy poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Ponadto w myśl art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2021.854 t.j.) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 34 wyżej wskazanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Bezspornym jest, iż na skutek kolizji z dnia 08 listopada 2021 roku i uszkodzenia pojazdu powód utracił możliwość korzystania z uszkodzonego pojazdu. Utrata tego uprawnienia właścicielskiego jest niewątpliwie uszczerbkiem majątkowym. Koszty najmu pojazdu zastępczego za okres pozbawienia możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu, są stratą poszkodowanego związaną przyczynowo-skutkowo z kolizją.

W niniejszej sprawie poszkodowany uszkodzony pojazd wykorzystywał do wykonywania czynności życia codziennego jak i zawodowego. Z oświadczenia poszkodowanego wynika również, że nie dysponował wówczas żadnym innym pojazdem, który mógłby wykorzystać w miejsce pojazdu uszkodzonego.

Pozwany kwestionował okres najmu pojazdu zastępczego. Powód wskazywał na uzasadniony okres 19 dni, natomiast pozwany uznał za uzasadniony okres 11 dni, obejmujący okres 1 dnia od dnia zgłoszenia szkody do dnia wykonania

ogłędzin podstawowych, 3 dni oczekiwania na informację na temat kwalifikacji szkody jako całkowitej, 7 dni organizacyjnych niezbędnych do zagospodarowania pozostałości i ewentualnego zakupu innego pojazdu.

W ocenie Sądu stanowisko pozwanego nie było uzasadnione. Pozwany nie kwestionował zasadności najmu pojazdu zastępczego w okresie 25.11. do 26.11.2021 r., tj. od dnia zgłoszenia szkody do dnia oględzin, w okresie 26.11-29.11.2021 r., tj. od dnia oględzin do sporządzenia kosztorysu i informacji o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej oraz dalszych 7 dni organizacyjnych (tj. za okres do dnia 06 grudnia 2021 roku). Powód wskazywał na zasadność najmu pojazdu zastępczego do dnia 13 grudnia 2021 roku, uwzględniając zbycie wraku pojazdu w dniu 08 grudnia 2021 r. oraz wypłatę niespornego odszkodowania w dniu 10 grudnia 2021 r.

W ocenie Sądu wynajęcie samochodu zastępczego przez powoda od dnia 24 listopada 2021 r. było w pełni uzasadnione. Nastąpiło to bowiem po powstaniu szkody i ustaleniu podmiotu odpowiedzialnego za szkodę, kiedy możliwe stało się zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi. Jeżeli natomiast chodzi o kwestię daty końcowej, to najistotniejszą w tym zakresie rzeczą było to, iż w niniejszej sprawie szkoda miała charakter całkowity. W takim zaś przypadku odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 76/13). Nadto z sentencji przedmiotowego judykatu wynika, że zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela został powiązany z obiektywnym okresem potrzebnym do odtworzenia możliwości korzystania z rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego, który z reguły kończy się w dniu spełnienia świadczenia z tytułu szkody całkowitej lub kilka dni po wypłacie. Tych kilka dni po wypłacie odszkodowania stanowi z zasady niezbędny czas na zagospodarowanie pozostałości (wraku) pojazdu oraz przeprowadzenie czynności, które bezpośrednio doprowadzą do przywrócenia poszkodowanemu możliwość korzystania z pojazdu mechanicznego. Zasadność powyższego twierdzenia jest szczególnie widoczna w sytuacji, gdy poszkodowany nie jest w stanie samodzielnie wygospodarować środków na zakup nowego pojazdu, a dopiero wypłacone odszkodowanie pozwala mu na podjęcie jakichkolwiek czynności w tym kierunku. Co prawda w dzisiejszych warunkach społeczno-gospodarczych zakup pojazdu nie jest operacją wyjątkową, pojazd mechaniczny sam w sobie nie jest również dobrem luksusowym, jednakże nie można nie zauważać, iż w wielu przypadkach jego zakup wiąże się z koniecznością zaangażowania dużej ilości środków w stosunku do posiadanego budżetu (zwłaszcza, gdy mamy do czynienia z poszkodowanym będącym osobą fizyczną), a otrzymanie odszkodowania za uszkodzony pojazd w dużej części przypadków dopiero umożliwia rozpoczęcie czynności zmierzający ku nabyciu rzeczoności. Niesporne odszkodowanie z tytułu szkody zostało wypłacone powodowi dopiero w dniu 10 grudnia 2021 r. Powód nie posiadał do tego czasu własnych środków w takiej wysokości, iż bez nadwyrężania domowego budżetu mógł pozwolić sobie na zakup nowego pojazdu takiej klasy jak uszkodzony. Poszkodowany w przypadku wystąpienia szkody całkowitej nie ma obowiązku angażowania prywatnych środków finansowych, w szczególności zaciągania kredytów czy pożyczek, celem wcześniejszego zakupu nowego pojazdu czy podjęcia próby naprawy uszkodzonego pojazdu. Ma on pełne prawo do oczekiwania na wypłatę odszkodowania przez ubezpieczyciela, by dopiero przy ich pomocy podjąć odpowiednie kroki w wybranym przez siebie kierunku. Właściwym dla ustalenia momentu końcowego dla rzeczoności okresu nie może być przedłożenie jedynie informacji o tym, iż szkoda ma zostać ustalona jako całkowita, bez chociażby wskazywania jej wysokości. Sama tylko wiedza o przewidywanym charakterze szkody nie stanowi podstawy do przyjęcia, iż poszkodowany od tego momentu winien czynić starania celem zagospodarowania wraku oraz poszukiwania nowego pojazdu. Także samo dokonanie wyceny, niepoparte wypłatą środków, nie zmienia w sytuacji poszkodowanego – wie on jedynie o kwalifikacji szkody oraz o przewidywanej kwocie otrzymanej z tego tytułu. Nie jest to wystarczające dla podjęcia właściwych i pełnych czynności mających na celu nabycie nowego pojazdu, gdyż logicznym jest, iż jest to możliwe wyłącznie, gdy poszkodowany rzeczywiście dysponuje środkami pieniężnymi, których sama wycena jeszcze nie zapewnia. Uwzględniając dzień wypłaty niespornego odszkodowania (10.12.2021 r.) oraz zakup przez powoda nowego pojazdu po tej dacie, uznać należało, że korzystnie z pojazdu zastępczego do dnia 13 grudnia 2021 roku było uzasadnione i pozostawało w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym ze szkodą z dnia 8 listopada 2021 roku, za którą odpowiedzialny jest pozwany.

Mając na uwadze powyższe, Sąd wbrew twierdzeniom strony pozwanej, uznał za uzasadniony cały okres najmu pojazdu zastępczego, tj. od dnia 24 listopada 2021 r. do 13 grudnia 2021 r. za uzasadniony, z tym że powód domagał się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres wskazany w fakturze od 25 listopada 2021 roku do 13 grudnia 2021 r.

Odnosząc się do wysokości kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, Sąd zważył, że zastosowana przez firmę (...) w L. stawka najmu pojazdu zastępczego marki B. (...) o nr rej. (...) w kwocie 300 złotych netto za dobę mieściła się w granicach stawek rynkowych, czego pozwany nie kwestionował.

Pozwany stał na stanowisku, że umożliwił poszkodowanemu najem pojazdu zastępczego po niższej stawce 256,00 zł brutto. W ocenie Sądu ta okoliczność nie została jednak wykazana. Pozwany wykazał jedynie, że powiadomił pełnomocnika poszkodowanego o możliwości organizacji takiego najmu przez podmioty z nim współpracujące, natomiast nie wykazał, że w tym okresie, w tym wypadku taki najem był realnie możliwy do zorganizowania. Z treści wiadomości e-mail wskazującej na propozycję najmu pojazdu zastępczego nie wynikają żadne konkretne warunki najmu, a jedynie stawka dobową za najem pojazdów z określonych segmentów. Zdaniem Sądu, nadesłanych przez pozwanego informacji nie można traktować jako przedstawienia szczegółowych warunków oferty najmu pojazdu zastępczego. A. B. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w L. zaś złożył powodowi konkretną ofertę wynajęcia pojazdu zastępczego, na podstawie której obie strony zawarły umowę najmu pojazdu zastępczego z dnia 24 listopada 2021 r. obejmującą cały okres likwidacji szkody.

Z tego względu, w ocenie Sądu, nie ma podstaw do stawiania powodowi zarzutu nielojalnego zachowania, czy przyczynienia się do zwiększenia szkody poprzez nieskorzystanie z propozycji najmu pojazdu zastępczego zorganizowanego za pośrednictwem pozwanego. Poszkodowany nie znając warunków najmu pojazdu oferowanych przez pozwanego nie mógł porównać tych warunków, z warunkami najmu oferowanego przez firmę (...) w L. i nie mógł mieć pewności, że najem ten będzie równie korzystny jak w przypadku oferty A. B.. Nadto, A. B. oferował najem pojazdu zastępczego po jednolitej stawce za cały potrzebny do likwidacji szkody okres, natomiast podmioty współpracujące z pozwanym nie gwarantowały najmu pojazdu zastępczego po tej samej stawce uznanej przez pozwanego przez cały niezbędny okres. Ponieważ okres najmu był między stronami sporny, mogłoby się okazać, że po upływie okresu najmu uznanego przez pozwanego poszkodowany pozostałby bez pojazdu zastępczego lub byłby obciążony kosztami najmu. Tymczasem firma (...) w L. oferowała poszkodowanemu rozliczenie najmu pojazdu zastępczego w długim terminie, co było dla poszkodowanego korzystne i bezpieczne pod względem finansowym, ponieważ zyskał czas na wyegzekwowanie kwoty odszkodowania od pozwanego.

Nadto, Sąd zważył, że w toku niniejszego postępowania pozwany nie wykazał żadnym dowodem, że organizacja najmu pojazdu zastępczego dla poszkodowanego w okresie po zdarzeniu z 08 listopada 2021 roku była realnie możliwa do wykonania, tj. że podmioty współpracujące z nim dysponowały samochodami o klasie zbliżonej do pojazdu uszkodzonego i były w stanie wynająć go na warunkach nierodzących po stronie poszkodowanego ograniczeń czy obciążeń.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, w ocenie Sądu, pozwany nie wykazał, by na etapie likwidacji szkody złożył powodowi skonkretyzowaną propozycję najmu pojazdu zastępczego jak i nie wykazał, by w dacie zainicjowania postępowania likwidacyjnego miał realną możliwość zorganizowania takiego najmu pojazdu. To z kolei prowadziło do konstatacji – wbrew twierdzeniom pozwanego – że poszkodowany wynajmując pojazd zastępczy za pośrednictwem firmy (...) w L. nie działał wbrew obowiązкови lojalności ani nie przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody.

Z tych powodów Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości, w tym koszty najmu pojazdu zastępczego za okres 19 dni, uwzględniając dotychczas wypłacone na rzecz powoda odszkodowanie tytułem najmu pojazdu zastępczego. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.195 zł (19 dni x 369 zł brutto – 2.816,00 zł przyznanego odszkodowania) na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 817 § 1 k.c.

Odnosnie żądania przez powódkę zasądzenia na jej rzecz odsetek należy wskazać, iż stosownie do treści art. 481 §§ 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W przedmiotowej sprawie pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego w postaci zapłaty odszkodowania na rzecz powódki. Stosownie bowiem do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o wypadku. Nadto, stosownie do treści ust. 2 tego przepisu, w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Na podstawie danych zawartych w aktach sprawy Sąd ustalił, iż pełnomocnik poszkodowanego dokonał zgłoszenia szkody w dniu 25 listopada 2021 r. Termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego upłynął w dniu 27 grudnia 2021 r. Od dnia następnego pozwany pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia na rzecz powoda. Żądanie odsetek od dnia wniesienia pozwu tj. 10 marca 2022 r. należało zatem uznać za zasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z 98 k.p.c. przy uwzględnieniu zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Powództwo zostało uwzględnione w całości, zatem to pozwany powinien ponieść całość kosztów. Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: kwota 400 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz ustalona na podstawie § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie kwota w wysokości 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Łącznie suma kosztów procesu poniesionych przez powódkę wyniosła 1.317,00 zł. Taką kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów procesu, zasądzając również na podstawie art. 98 § 11 k.p.c. od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.